

skal godtgøre, at han har lidt den Skade, hvorom der er Tale; man vil her stille den paagældende noget bedre. Jeg havde først tænkt at ville føre Bestemmelsen tilbage, til hvad der stod i det oprindelige Regeringsforslag. Nu har jeg stillet det Forslag, jeg her omtaler, idet jeg er bleven opmærksom paa, at dette Forhold passende kan ordnes ganske i Overensstemmelse med, hvad dette Ting og Folketinget have vedtaget i Marts Maaned 1892, altsaa før et Aar siden. Naar man vil efterse den Lov, som jeg for Røsteheds Styld vil kalde Epidemiloven, Lov af 30te Marts 1892, § 25, 2det Stykke, vil man der finde — naturligvis ikke en Bestemmelse, der Ord for Ord følger, hvad der her er foreslaaet i Vindringsforslaget, — men hele Tanken i dette Forslag. Rigsdagen har i denne Lov bifaldet den samme Tanke, kun at man i den foreliggende Sag har med andre Autoriteter at gøre end i Epidemiloven, hvor Autoriteterne ere Sundhedskommissionen, Justitsministeriet o. s. v. Jeg har troet at burde vise mig yderligere imødekommende imod Udvalget ved at foreslaa en Bestemmelse, som hele Rigsdagen har billiget paa et beslægtet Omraade. Der var den Gang Tale om Mennessygdomme, medens der her er Tale om Sygdomme hos Dyr, og ingen vil benægte, at de Bestemmelser, der træffes i det ene og andet Tilfælde, passende kunne falde sammen.

Jeg har allerede nævnt, at det er af megen Betydning for mig at faa dette Lovforslag gennemført, da vi i Øjeblikket lide under meget uheldige Forhold, særlig Mund- og Klovehygen, som jo har givet Anledning til meget store Foranstaltninger og medført mange Ulemper og megen Møje for Sundhedsautoriteterne. Det gaar naturligvis her, som det altid gaar under præfere Forhold, at Folk kunne godt forstaa, at der træffes Foranstaltninger mod den Slags Sygdomme, undtagen naar disse Foranstaltninger skulle ramme dem selv; i saa Fald kunne selv forstandige Folk have ondt ved at høje sig under de Foranstaltninger, der træffes, og som maa træffes. Men det er en given Ting, at man under saadanne Forhold maa gaa temmelig vidt og træffe disse Bestemmelser, selvsjælgelig overensstemmende med Lovgivningen, og den megen Tale, at man ikke tager fat paa rette Maade, at man tager for haardt, og at man bærer sig galt ad, bør ikke have Støtte, i alt Fald ikke i Rigsdagen. Jeg vil nu gerne gøre særlig opmærksom paa, at de Foranstaltninger, der træffes imod smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, træffes i Regelen af Ministeren eller under hans

Ansvar, og der maa ved dem tages Hensyn i to Retninger: et administrativt Hensyn og et sanitært eller veterinært Hensyn. I sidstnævnte Henseende er særlig Veterinær-fysikus den ledende med Bistand af de veterinære Sundhedsraad. Indstillinger fra den Side blive i Reglen tagne til Følge af Ministeren, og herved kommer Ministerens Ansvar frem. Hvilke Foranstaltninger der skulle træffes, er det ikke muligt forud at sige; derfor maa Forholdet mellem de veterinære Autoriteter, særlig Veterinær-fysikus, og Ministeren være saaledes, at der bliver en Samvirken over hele Linien. Man kan derfor ikke stille de veterinære Myndigheder fra Ministeren, saaledes at man tillægger Fysikus et særligt Ansvar i en Del Tilfælde og fritager Ministeren for Ansvar. Jeg vil helst sige dette rent ud, thi der er i Landbruget nogen Tendens til at skyde Fysikus frem som den ansvarshavende. Fysikus maa særlig have Ansvaret for de Forretninger, han udfører, men Ministeren maa have Ansvaret for de Foranstaltninger, der træffes, og han maa sørge for, at de iværksættes paa bedste Maade. Selvsjælgelig kan enhver Embedsmand i en overordnet Stilling have et specielt Ansvar for den Maade, hvorpaa en Foranstaltning sættes i Værk, men det almindelige Ansvar ligger hos Ministeren. Jeg har troet at maatte accentuere dette i Anledning af en Udtalelse fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Breinholt).

Jeg skal nævne, at ogsaa jeg er bleven foreløbig bekendt med nogle Resultater af en Forsøgsflagtning her og Forsending af Rød til London baade fra Esbjerg og specielt fra Kjøbenhavn. Den ene fandt Sted ved det forenede Dampstibsselskab, men det kender jeg ikke specielt. Jeg tør antage, at i begge Henseender er Forsøget vel lykket; i alt Fald har det ikke medført Tab. Men jeg nævner dette kun ganske foreløbig, thi specielle Oplysninger foreligge ikke. Jeg tror imidlertid som sagt at turde med Føje betegne disse Forsøg som ret lovende.

Det ærede Medlem nævnedes ogsaa Spørgsmaalet om Hamborg, vort eneste Marked nu, og Spørgsmaalet om Sandsynligheden for, at man skulde møde et Forbud ogsaa der. Det ærede Medlem maa vide, at derom er det ikke muligt at sige noget positivt. Man kan kun udtale sig derom, for saa vidt man kender Forholdene og Forudsætningerne for disse, og det forekommer mig da, at man maa sige, at naar man har givet os en begrænset Udførsel til Hamborg, en Udførsel under Slagtetvang,